

La bellesa la trobem per tot arreu: en un quadre, en una persona, en un paisatge... La bellesa ens provoca atracció, és totalment subjectiva i alhora és font d'inspiració. Els primers cànons de bellesa van sorgir a l'antiguitat clàssica amb els grecs, tot i que la percepció de la bellesa existeix des de l'*homo sapiens*, el qual ja li retia culte. Ara bé, aquest model de bellesa ha anat canviant amb el pas del temps i amb l'evolució de la societat. Només cal fixar-nos amb deteniment en la diversitat de productes de bellesa al nostre abast en perfumeries, farmàcies, supermercats... I si encara no ens sentim satisfets amb el nostre físic, podem optar per dietes miraculoses i cirurgia plàstica. Som esclaus de la tirania de la bellesa.

Els cànons de bellesa són diferents segons la cultura i el pas dels segles, com així ho demostren les representacions en l'art (escultura i pintura). En l'actualitat la bellesa està determinada per uns cànons imposats per la cultura occidental: dona guapa, rossa, alta, de mesures perfectes i proporcionades (90-60-90), pell clara i amb cara juvenil. Es valora la imatge personal (estètica), més superficial, per sobre de valors com ara la bondat, la sinceritat, l'altruisme, la intel·ligència...

En un món cada vegada més materialista, la bellesa ajuda a l'èxit social. Si observem acuradament els infants veurem que entre ells fan distincions i tenen més èxit aquells nens i nenes l'aspecte físic dels quals la naturalesa ha afavorit més. En conseqüència, i relacionat amb aquest fet podríem dir que anecdòtic, la trista realitat és que l'aparença física pot condicionar en l'obtenció de feina en una entrevista, pot fixar el sou d'una persona i la popularitat en el cas dels artistes. Primer es premia la imatge de la persona i en segon terme es valoren les seves competències i qualitats com a professional. En definitiva, vivim massa pendent de la nostra aparença.

Tenim gravat en el nostre subconscient aquell concepte que diu "s'és bell mentre s'és jove". Així doncs, relacionem el concepte de joventut amb la bellesa, la qual és efímera. Com en el cas dels aliments té data de caducitat, i per això hom recorre a la cosmètica, i fins i tot a la cirurgia estètica per preservar-la més temps. Llavors què passa amb la maduresa? Hem d'aprendre a envellir sense complexos i a acceptar la vellesa, ja que forma part de la vida de tota persona.

Aquesta obsessió per la joventut i bellesa és fruit de la influència de la publicitat, la moda, el cinema i els mitjans de comunicació (sobretot la televisió). Ens trobem davant un bombardeig constant de quin és el prototip de dona bella (un model imposat pels homes) i aquest fet pot resultar perillós en les adolescents, ja que provoca en moltes joves una baixa autoestima, danys físics i psíquics. Moltes noies en el seu afany de seguir aquests cànons de bellesa, i d'aquesta manera ser socialment més acceptades, adopten mesures dràstiques en la seva alimentació, i, en conseqüència, acaben essent víctimes d'anorèxia i bulímia.

Els ideals de bellesa masculina no tenen menys rellevància que els cànons de bellesa femenina, però la realitat és que els factors culturals i socials del llarg de la història de la humanitat han exigint a la dona cuidar més el seu aspecte físic per agradar l'home. El resultat és, sense cap mena de dubte, la visió de la dona com un objecte: bonica, ben vestida (en la majoria de casos, fins i tot, provocadora, mostrant la seva anatomia perfecta), presentadora de programes de tafaneries o bé anunciant tot tipus de perfums o productes de la llar.

El secret per aconseguir aquesta bellesa tan desitjada rau en el fenomen de les dietes i la pràctica de l'esport, dels quals hi ha gran diversitat segons els gustos del consumidor.

L'objectiu comú no és tan sols millorar la nostra salut i qualitat de vida, sinó aconseguir obtenir el pes ideal i desitjat, i en definitiva aquell cos somiat. Per aquest motiu anar al gimnàs s'ha convertit en una nova moda social, així com també fer exercici físic a l'aire lliure.

En conclusió, la moda, el cinema, la publicitat i els mitjans de comunicació provoquen i generen una tirania de la bellesa, la qual s'ha convertit en una dictadura. Fruit d'això s'ha produït un elevat índex de persones insatisfetes amb el seu físic. De fet, aquesta obsessió i dependència per la imatge impedeix, en molts casos, que la dona pugui desenvolupar-se socialment i culturalment. Així doncs, els cànons de bellesa actuals són un negoci assegurat, ja que fa que gastem diners sense mesura en gimnasos, dietes, tractaments en centres d'estètica o balnearis, i cirurgia, per assolir l'eterna joventut. En definitiva, opino igual que el psiquiatre Luis Rojas Marcos, quan assenyala que "el prototip de bellesa de dona prima és la causant dels trastorns de l'anorèxia i la bulímia i està promogut per la indústria de la bellesa, que genera milions d'euros i està controlada per homes".

Maria G.